

Arrest

nr. 209 741 van 20 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten E. MASSIN en A.-C. RECKER
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben en tot de Tigrinya-etnie te behoren. U werd geboren in Asmara (Eritrea). U verliet Eritrea samen met uw ouders toen u twee jaar oud was. Jullie woonden in Khartoem Bahri (Soedan), meer bepaalde in de Almazad-wijk. Een jaar later stierven uw ouders in een auto-ongeluk. U werd sindsdien grootgebracht door uw Soedanese burens, M.A. en Ma.Ab.. Nadat u nachtmerries had, bekeerde u zich, onder invloed van uw Eritrese vriendin I., van de Islam naar het Christendom. Toen uw pleegvader u betrapte met een bijbel en een kruis toen u terugkwam van de kerk, sloeg hij u. Hij nam een mes. Een vriend van uw pleegvader klopte aan de deur. U zag de kans om weg te lopen. U ging naar I.. Zij bracht u naar een smokkelaar en betaalde hem.

De volgende dag reisde u naar Libië. U reisde gedurende tien dagen door de woestijn. U werd gedurende een jaar vastgehouden in een opslagplaats in Libië. U kon vrijkomen. U reisde naar Italië. Hier verloofde u zich met M.G., een Eritreeër. Van Italië reisde u verder, via relocatie, naar België. Hier diende u een asielaanvraag in op 21 september 2017.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u als Eritrese staatsburger niet kan terugkeren naar Eritrea omdat u zou worden gevangen genomen of gedood worden.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de door u geopperde Eritrese nationaliteit en herkomst geenszins geloofwaardig, noch aannemelijk bevonden worden.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u uitermate onwetend was over uw eigen afkomst en uw familie, hetgeen de waarachtigheid van uw vermeende Eritrese nationaliteit reeds danig op een helling plaatst.

U verklaarde veel te vragen over uw ouders aan uw pleegmoeder. Toch wist u niet waarom uw ouders van Eritrea naar Soedan verhuisden.(gehoorverslag, p4) Nochtans vroeg u achter de reden waarom uw ouders Eritrea hadden verlaten en de reden dat ze naar Soedan kwamen.(gehoorverslag, p4) Uw pleegmoeder vertelde u dan dat ze het niet wist.

U verklaarde dat u wist dat u in Asmara geboren was en dat u tot de Tigrinya-etnie behoort, omdat uw pleegmoeder u dat zo had verteld.(gehoorverslag, p3 en p4) U verklaarde dat uw ouders aan uw pleegmoeder hadden verteld dat u was geboren in Asmara.(gehoorverslag, p3) U wist niet waar in Asmara u was geboren. U wist niet hoe uw pleegmoeder wist dat u Tigrinya was.(gehoorverslag, p10) U wist niet of uw ouders Arabisch praatten, noch of ze Tigrinya praatten.(gehoorverslag, p5) U wist niet in welke taal uw ouders met uw pleegouders spraken. (gehoorverslag, p5) U wist niet welke religie uw biologische ouders hadden.(gehoorverslag, p8) Dit in tegenstelling tot uw verklaring op DVZ, waar u stelde dat u als moslim werd geboren, "net zoals uw ouders".(DVZ Verklaring, vraag 5 in administratief dossier) U wist niet of uw biologische ouders Eritrese documenten hadden.(gehoorverslag, p16) U wist niet wat het werk van uw vader was.(gehoorverslag, p7) U kende de volledige naam van uw moeder niet en wist niet waar ze geboren was.(gehoorverslag, p6)

Over de geboorteplaats van uw vader legde u inconsistente verklaringen af. U verklaarde eerst dat uw vader geboren was in Asmara. Toen u werd gevraagd hoe u wist dat hij in Asmara geboren was, verklaarde u plots dat u niet wist of hij in Asmara was geboren.(gehoorverslag, p6) Toen u werd gevraagd of uw ouders in Eritrea geboren zijn, antwoordde u: "Ja. Ik bedoel dat ik niet weet waar ze geboren zijn, maar dat ik weet dat ze van Eritrea naar Soedan kwamen."(gehoorverslag, p7) U wist verder niet of u nog familie had in Eritrea. U kon echter wel vertellen dat u geen familie had in Soedan.(gehoorverslag, p3)

U kon geen informatie geven over het auto-ongeluk waarbij uw ouders omkwamen.(gehoorverslag, p7) U wist niet waar ze heen gingen, noch wie de bestuurder van het voertuig was. U wist niet wie erop u paste op het moment dat uw ouders weggingen op het moment dat ze betrokken geraakte in het verkeersongeval. U wist niet wat er met hun nalatenschap gebeurde.(gehoorverslag, p10) U wist niet hoe uw pleegouders op de hoogte werden gebracht wat er met uw ouders was gebeurd.(gehoorverslag, p10)

Bovenstaande talrijke onwetendheden betreffende uw eigen familiale achtergrond komen weinig doorleefd over, temeer daar u verklaarde met uw biologische ouders te zijn verhuisd naar Soedan en bureu van uw ouders besloten u in huis te nemen tot uw vertrek uit Soedan.(gehoorverslag, p4) Men kan verwachten dat basiszaken betreffende uw eigen achtergrond en familie, alsook de band tussen uw biologische ouders en uw pleegouders ter sprake kwamen tijdens uw verblijf in Soedan. Niettegenstaande u beweerde toen nog jong te zijn geweest, was dit alles immers van groot belang voor uw verdere persoonlijke leven. Hierdoor maakte u niet aannemelijk afkomstig te zijn Eritrea, en als Eritrese wees van Eritrese ouders illegaal in Soedan te hebben geleefd.

Ten tweede blijkt uw algemene kennis over de geografie, politiek, geschiedenis en maatschappij van uw beweerde land van herkomst, Eritrea, bijzonder beperkt. U verklaarde dat er negen Eritrese etnieën zijn die elk hun eigen taal hebben. U kende echter geen andere Eritrese etnie buiten uw eigen etnie.(gehoorverslag, p4) Ook wanneer later een islamitische Eritrese etnie, Afar, werd opgeworpen, wist u niet wat het was.(gehoorverslag, p16) Hoewel u wel wist dat er negen talen worden gesproken in Eritrea, kon u geen andere taal geven dan de talen die uzelf sprak, namelijk Arabisch en Tigrinya.(gehoorverslag, p4) Dit is uiterst merkwaardig, temeer u verklaarde geïnteresseerd te zijn in de taal van "uw" land en dat u uw vriendin I. hierover vragen stelde. (gehoorverslag, p4 en11)

U wist verder niet welke religies voorkomen in Eritrea.(gehoorverslag, p8) U wist zelfs niet of er moslims waren in uw land. Nochtans verklaarde u dat u zelf moslim was tot het moment dat u zich bekeerde in de periode van 2016. U wist niet wat Jiberti betekende.(gehoorverslag, p13) Dit is de term die wordt gebruikt in Eritrea voor moslims die Tigrinya spreken.(zie administratief dossier) U kende Kenisha evenmin. Dit is eveneens een term die wordt gebruikt voor Evangelische protestanten in Eritrea.(zie administratief dossier) Dat u als Eritrese bekeerlinge niet beter op de hoogte bent van godsdiensten in uw land van herkomst ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u geopperde Eritrese nationaliteit. **Van iemand die besluit afstand te nemen van haar religie, die ze verklaarde vanaf haar geboorte in Eritrea tot haar bekering te hebben gevolgd,(gehoorverslag, p12 en DVZ, Vragenlijst, vraag 5 in administratief dossier) kan men een specifieke interesse in – en bijgevolg een betere kennis van - de verschillende religies in haar land van herkomst verwachten.**

U kende geen andere plaatsen in Eritrea behalve Asmara, uw beweerde stad van geboorte.(gehoorverslag, p15) U wist verder niet waar Asmara in Eritrea ligt.(gehoorverslag, p3) U wist niet vanwaar in Eritrea uw vriendin, I., afkomstig was.(gehoorverslag, p10) U kende Sawa niet.(gehoorverslag, p16) Dit is volgens de beschikbare informatie een zeer gekende plaats in Eritrea. Alle Eritreeërs dienen hier immers verplicht hun militaire opleiding te doen.(zie administratief dossier)

U kende verder geen belangrijke gebeurtenissen in Eritrea.(gehoorverslag, p15) U wist niet of er ooit gevechten waren. U kende geen oorlogen.(gehoorverslag, p16) Het dient vastgesteld dat Onafhankelijkheidsdag, martelaarsdag en 'de start van de onafhankelijkheidsstrijd' belangrijke feestdagen zijn voor Eritreeërs, die - volgens informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier)- ook door de Eritreeërs in de diaspora worden gevierd, onder andere in Khartoem, Soedan, waar u volgens uw verklaringen tot uw twee jaar woonde tot uw vertrek naar België. Op deze feestdagen worden de respectievelijke belangrijke gebeurtenissen van de Eritrese geschiedenis gevierd en herdacht. Dat u van deze belangrijke historische gebeurtenissen totaal niet op de hoogte bent, doet verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde Eritrese nationaliteit en herkomst.

Wanneer u werd gevraagd of u Eritrese televisieprogramma's bekeek, antwoordde u dat jullie "dat kanaal" niet hadden. Wanneer u dan werd gevraagd wat het Eritrese kanaal is, antwoordde u dat u het niet wist.(gehoorverslag, p15)

Deze onwetendheden zijn zeer opmerkelijk, zeker gezien de vele contacten die u had met andere Eritreeërs in Soedan en tijdens uw reisweg. Bovendien verklaarde u dat u geboren bent in Asmara (Eritrea) en beweerde u de Eritrese nationaliteit te bezitten en tot de Tigrinya-etnie te behoren. Uw ouders verhuisden met u van Eritrea naar Soedan toen u twee jaar oud was.(gehoorverslag, p3) Verder wou u graag naar Eritrea terugkeren en verklaarde u dat u "alles" over uw land wou weten. U wou eveneens Tigrinya leren, omdat het de taal van "uw" land was.(gehoorverslag, p4 en p11)

In eerste instantie had u een hechte band met I., een Eritrese die bij u in de buurt woonde. U ging regelmatig bij haar op bezoek.(gehoorverslag, p9) Ze kon u zelfs overtuigen om u in Soedan te bekeren naar het christendom. (gehoorverslag, p5 en p8) Ze overtuigde u om Soedan te verlaten en regelde uw vertrek.(gehoorverslag, p13) Via haar verkreeg u informatie over Eritrea. Het is dan ook zeer onaannemelijk dat u niet wist vanwaar in Eritrea ze afkomstig was. U had het haar zelfs niet gevraagd.(gehoorverslag, p10) U wist niet of ze nog contact had met haar familie. Deze onwetendheden zijn zeer opmerkelijk aangezien I. in uw vermeende situatie de persoon bij uitstek was om meer te weten te komen over uw land van herkomst. Bovendien kan men van u een zekere interesse verwachten over de plaats van herkomst en de contacten met haar familie in Eritrea, indien u werkelijk uit Eritrea afkomstig zou zijn.

Verder verklaarde u dat er veel Eritreeërs woonde in Almazad, de wijk waar u woonde tijdens uw lange verblijf in Soedan.(gehoorverslag, p5) Uit uw verklaringen blijkt dat u zich regelmatig verplaatste in uw buurt. Zo ging u regelmatig op bezoek bij uw vriendin I. (gehoorverslag, p9) en ging u naar de markt.(gehoorverslag, p12) U ging sinds uw bekering naar het christendom drie keer naar de kerk in Khartoem.(gehoorverslag, p9) Er kwamen volgens u verklaringen veel Eritreeërs en geen Soedanezen naar de kerk.(gehoorverslag, p9 en p11)

Ook tijdens uw reisweg kwam u meermaals in contact met Eritreeërs. U verklaarde samen met 25 Eritreeërs van Soedan naar Libië te zijn gereisd. U verklaarde dat u in Libië mensen ontmoette waar u vragen over Eritrea aan stelde.(gehoorverslag, p4)

In Italië verloofde u zich met M.G., die volgens uw verklaringen afkomstig is uit Eritrea, meer bepaald uw beweerde geboortestad Asmara.(gehoorverslag, p14) Wanneer u werd gevraagd waarom hij Asmara heeft verlaten, antwoordde u dat hij niet graag over zijn problemen sprak. U verklaarde dat u hem niet veel vroeg. Dit is zeer opmerkelijk, aangezien men zou kunnen verwachten dat iemand meer zou weten over, of tenminste actief zou vragen aan, de redenen van vertrek van haar pasverloofde, zeker wanneer deze verloofde uit dezelfde stad/land zou komen als zijzelf.

Bovenstaande veelvuldige en frappante onwetendheden betreffende de Eritrese politiek, geschiedenis en maatschappij, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw nationaliteit en herkomst, op fundamentele wijze. Van iemand die weliswaar in het buitenland, maar veelvuldig in contact kwam met andere Eritreeërs, kan men een betere kennis ter zake verwachten.

Verder dient te worden opgemerkt dat u erg vaag bent betreffende de reden waarom u niet naar Eritrea – het land waarvan u de nationaliteit beweert te hebben – kan terugkeren.

U gaf aan dat u wou terugkeren naar Eritrea, omdat het “uw” land was.(gehoorverslag, p11) I. vertelde u echter dat er problemen waren in Eritrea. Wanneer u werd gevraagd wat voor problemen, verwees u op vage wijze naar de gevangenis en rekrutering voor het leger.(gehoorverslag, p5) Nadat I. u hierover vertelde, besloot u om toch niet terug te keren naar Eritrea.(gehoorverslag, p11) U kon echter verder geen informatie geven over “de gevangenis en het leger” in Eritrea.(gehoorverslag, p11) Op de vraag waarom ze u zouden opsluiten in Eritrea, antwoordde u dat u niets wist over het land.(gehoorverslag, p11) U wist niet wat er met u zou gebeuren als u terug zou keren naar Eritrea, maar u wou “geen problemen”.(gehoorverslag, p16) Wanneer u werd gevraagd waar u heen zou gaan als u naar Eritrea zou terugkeren, antwoordde u dat u niet wist wat u ging doen.(gehoorverslag, p15) Ook over de redenen waarom andere Eritreeërs hun land hadden verlaten kon u enkel op vage wijze vertellen. Zo was u vaag over de redenen waarom uw 25 Eritrese medereizigers, waarmee u van Soedan naar Libië, Eritrea hadden verlaten. Ze vertelden u dat er problemen zijn en dat men na school wordt gebracht naar een basis. Wanneer u werd gevraagd wat er op die basis gebeurde, antwoordde u dat ze er “niet open” over spraken.(gehoorverslag, p4) Ook wanneer de dossierbehandelaar de term “Sawa” opwierp, wist u niet wat het was.(gehoorverslag, p16) Dit is uiterst merkwaardig, aangezien Sawa gekend staat om de training- en militaire basis, waar alle jongeren van Eritrea verplicht hun militaire training moeten volgen.(zie administratief dossier) **Van iemand die verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben en te willen terugkeren naar haar beweerde land van herkomst, Eritrea, maar uiteindelijk van deze wens afziet, omdat ze “problemen” riskeert, kan men verwachten dat zij uitgebreider over deze problemen kan vertellen.**

Tevens kon u geen documenten of andere bewijsstukken voorleggen om de door u beweerde Eritrese nationaliteit te staven.

Toen u gevraagd werd welke documenten u had in Soedan, gaf u aan dat u nooit documenten heeft gehad in Soedan.(gehoorverslag, p15) U had er nooit proberen te laten maken. U verklaarde nooit te zijn gearresteerd. U verklaarde dat uw Eritrese vriendin I. een document had laten maken in Soedan om niet te worden gearresteerd. U vroeg haar niet hoe ze dat document had verkregen.(gehoorverslag, p16) Desondanks dat u verklaarde dat u zich om onbekende redenen niet buitenshuis mocht begeven,(gehoorverslag, p9) toonde u een zekere mobiliteit en zichtbaarheid in Soedan aan. U ging immers naar de markt, bezocht uw vriendin I. en ging naar de Kerk in een andere stadsdeel van Khartoem. **Hierdoor is het zeer merkwaardig dat u nooit zou hebben geprobeerd een document aan te vragen en dat u nooit zou zijn gearresteerd. Dit doet verdere afbreuk aan uw profiel als zijnde een Eritrese illegaal in Soedan, zonder identiteitsdocumenten.** Bovendien beschikt het Commissariaat over verschillende informatiebronnen die aantonen dat er verschillende opties voor buitenlanders zijn om documenten in Soedan te verkrijgen. Zo is het mogelijk om een tijdelijke document te verkrijgen voor vluchtelingen die zich registreerde voor 2005 (u kwam zelf eerder aan in Soedan), voor niet-begeleide minderjarigen (u werd pas meerderjarig in 2017 en verklaarde wees te zijn) en voor personen die zich komen vestigen via gezinshereniging. Daarnaast bestaan er talrijke mogelijkheden om dergelijke kaarten op illegale wijze te verkrijgen. Tenslotte is het mogelijk een werkvergunning te verkrijgen indien men wordt ondersteund door Soedanese burgers (u groeide op bij een Soedanees gezin en stond er later in voor het huishouden). Zeker buitenlanders met een sociaal netwerk zouden op gemakkelijke manier aan documenten kunnen geraken.(zie administratief dossier) **Dat u als beweerde Eritrese vluchteling, gezien deze talrijke mogelijkheden - die op u van toepassing zouden kunnen zijn op basis van uw eigen verklaringen - zelfs nooit probeerde om documenten in Soedan aan te vragen, noch op de hoogte was van deze procedures komt onwaarschijnlijk over, en doet verder afbreuk aan uw vermeende profiel en Eritrese nationaliteit.**

Verder kon u geen informatie geven over Eritrese identiteitsdocumenten. U verklaarde dat u, noch I., Eritrese documenten bezat. U zag enkel een “klein document” dat een vriend via mail ontving via familie.(gehoorverslag, p16) U wist niet wat er op het document stond. **Dat u nooit identiteitsdocumenten in uw bezit had te Eritrea of Soedan is opmerkelijk en is een bijkomende negatieve indicatie voor uw geloofwaardigheid.**

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken tot de Tigrinya-etnie te behoren. Uw kennis over de taal van uw beweerde etnie is immers bijzonder beperkt. U verklaarde slechts een beetje Tigrinya te begrijpen.(gehoorverslag, p2 en p5)

Op uw vraag, werd het gehoor op het CGVS én op DVZ in het Arabisch gevoerd.(zie Verklaring betreffende procedure dd. 17 oktober 2017 en inschrijving dd. 21 september 2017 in administratief dossier) Bovendien verklaarde u op DVZ geen andere taal dan het Arabisch te kennen.(zie Verklaring betreffende procedure dd. 17 oktober 2017 in het administratief dossier) Op het CGVS verklaarde u verder dat u de kerkdienst -waar u naartoe ging in Soedan - niet kon begrijpen, omdat u de taal, Tigrinya, niet kende.(gehoorverslag, p11) Wanneer u werd gevraagd of u l. ooit vroeg wat er tijdens de mis werd gezegd, verklaarde u dat ze niet veel Arabisch kende en ze niet goed kon vertalen naar het Arabisch. (gehoorverslag, p12) Een betere kennis van het Tigrinya kan verwacht worden, temeer omdat u zelf verklaarde tot de Tigrinya-etnie te behoren, dat u uw vriendin l. vragen stelde over "de taal" en dat u via haar de taal wou leren(gehoorverslag, p4 en p11), dat u in Soedan in een wijk met veel Eritreeërs woonde (gehoorverslag, p3 en p5) en dat u naar de mis in het Tigrinya ging.(gehoorverslag, p11) Daarbij, gezien l. Tigrinya sprak, en ze slechts een beperkte kennis van het Arabisch had, zou men des te meer een betere kennis van Tigrinya van u mogen verwachten, gezien de vele contacten die u had met haar – zo bekeerde ze u tot het Christendom, spraken jullie regelmatig met elkaar af én regelde ze uw vertrek uit Soedan.(gehoorverslag, p8 en p11)

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat de enkele beperkte noties die u had van de Tigrinya-taal (gehoorverslag, p5 en p12) de geloofwaardigheid van uw beweerde Eritrese nationaliteit en Tigrinya-etnie niet kunnen herstellen.

Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat u er niet in bent geslaagd om uw beweerde Eritrese afkomst en nationaliteit aannemelijk te maken. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt bij terugkeer naar uw land van herkomst.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u aanhaalde dat u niet kan terugkeren naar Soedan omdat u zou worden vermoord door uw pleegvader doordat u zich bekeerde tot het Christendom.(gehoorverslag, p13). Hierover dient vooreerst opgemerkt dat u verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten. Het Commissariaat wordt dan ook geacht om uw vrees ten opzichte van het door uw vermeende land van herkomst, in casu Eritrea, te beoordelen. Ten tweede, dient te worden opgemerkt dat de door u geopperde bekering niet geloofwaardig overkomt. U verklaarde dat u zich bekeerde nadat l. u hielp met water, het kruis en de Bijbel te genezen van uw nachtmerries en hoofdpijn.(gehoorverslag, p7-8) U moest het water opdrinken en het kruis naast uw bed zetten. Wanneer u werd gevraagd om meer uitleg over deze genezing, antwoordde u dat u niet wist hoe de Bijbel gelezen moest worden.(gehoorverslag, p8) Toen u later nogmaals werd gevraagd om meer te vertellen over uw bekering, ontweek u de vraag en verwees u naar het moment dat uw pleegvader te weten kwam over uw bekering. (gehoorverslag, p9) U kende verder geen andere bekeerlingen.(gehoorverslag, p12) Gevraagd wat l. u nog vertelde over het Christendom, antwoordde u kortweg: "Dat het een goede religie is."(gehoorverslag, p12) Toen u werd aangemoedigd om hier meer over te vertellen, antwoordde u: "Dat is alles." Verder begreep u niets van de misvieringen, omdat die in het Togrinya waren. Wanneer u dan werd gevraagd of u aan l. vroeg wat er tijdens de mis werd gezegd, antwoordde u dat ze het niet kon vertalen naar het Arabisch. U kende verder niemand anders in de Kerk die Arabisch kon spreken. Het is zeer onaannemelijk dat er geen andere kerkgangers Arabisch spraken en l. niets zou kunnen vertellen over de mis in het Arabisch, aangezien ze twee jaar voor u haar leerde kende al in Soedan (waar Arabisch de officiële taal is) aankwam.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Eritrea, het door u genoemde land van herkomst, vermits u niet over de Eritrese nationaliteit beschikt."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 28 maart 2018 in een eerste middel een schending aan "van artikel 1A §2, van het Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")".

Zij stelt dat zij Eritrea “op illegale manier verlaten” heeft en vreest “gearresteerd en mishandeld te worden door de Eritrese overheden” en de militaire dienstplicht. Zij bespreekt de situatie in Eritrea en citeert uit een artikel van “The Economist” van 2014, “Eritrea: onderdrukking en eindeloze dienstplicht” van Vluchtelingen Werk Nederland, een artikel van “Mondiaal Nieuws” van 22 augustus 2015, “Eritrea: Refugees fleeing indefinite conscription must be given safe haven” van 1 december 2015 van Amnesty International, “Eritrea: Military service, including age of recruitment, length of service, grounds for exemption, penalties for desertion from and evasion of military service, and availability of alternative service” van 4 september 2012 van Immigration and refugee board of Canada, “Landinfo, Report Eritrea: National service” van 20 mei 2016 en “UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Eritrea” van 20 april 2011, alsook uit de rapporten van Human Rights Watch en EASO die zich in het administratief dossier bevinden.

Verzoekster stelt bij een terugkeer naar Eritrea als deserteur beschouwd te worden, de militaire dienstplicht te moeten afleggen én “gestraft te worden voor het illegaal vetrekken en het er uitvloeiende afwijken van haar dienstplicht”.

Zij gaat in op artikel 47/6 van de Vreemdelingenwet, op het voordeel van de twijfel en de bewijslast. Zij bespreekt de subsidiaire beschermingsstatus en de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de “algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel” en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Dat verzoekster weinig informatie heeft over haar biologische familie wijt zij aan het feit “dat haar ouders stierven toen ze 2 jaar oud was”, dat ze sindsdien geen contact meer had met haar familie en dat haar Soedanese “pleegmoeder” weinig wist over haar familie. Zij betwist dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verteld dat haar ouders moslim waren en meent “dat dit misschien een misverstand met de tolk was”. Zij stelt dat zij wél de naam van haar moeder heeft gegeven, maar dat er misschien een misverstand was omdat de concepten naam en voornaam niet hetzelfde zijn in het Arabisch en in het Nederlands of Frans.

Zij legt uit dat zij weinig weet over Eritrea in het algemeen omdat haar pleegouders Soedanees waren, zij nooit naar school ging, zij “erg weinig naar buiten ging”, zij “door haar pleegouders als een huis bediende behandeld werd”, zij erg weinig contact had met Eritreeërs en de Eritreeërs onderweg naar Europa geen Arabisch spraken.

Verzoekster herhaalt dat zij “van de plichtdienst gehoord heeft en over het feit dat terugkeerders gearresteerd worden”, maar zij was “afhankelijk van de weinig informatie die ze door haar vriendin I. en andere bronnen kregen kon”, temeer daar zij niet geschoold is.

Waar verzoekster verweten wordt dat zij geen bewijsstukken voorlegt van haar Eritrese nationaliteit, benadrukt zij “dat ze weinig buiten ging en bijna geen contact met Eritreeërs had” en dat zij “als ongeschoolde jonge meisje die weinig contact had met Eritrese gemeenschap” nooit identiteitspapieren heeft gehad in Soedan.

Verzoekster stelt dat zij weinig Tigrinya spreekt omdat “ze door haar Soedanese pleegouders opgevoed werd, ze weinig contact had met Eritreeërs in Soedan, en dat haar vriendin I. alleen een beetje Arabisch kon” en omdat “ze weinig uit het huis mocht, en wanneer ze dat mocht, was het oom boodschappen te doen voor het huis”.

Wat haar bekering tot het christendom betreft, legt zij uit dat zij “weinig tijdens de mis verstond”, dat zij zich erin interesseerde “omdat het een oplossing tot haar psychologische problemen en nachtmerries was” en dat zij 2 dagen na haar bekering reeds Soedan moest verlaten en “dus niet zoveel tijd [heeft] kunnen besteden aan het leren over het christendom voordat ze vetrekken moest”.

Aangaande de subsidiaire bescherming herhaalt verzoekster “dat terugkerende die Eritrea op illegale manier verlaten hebben een groot risico lopen om gearresteerd te worden en in vernederende en levensgevaarlijke condities opgesloten te zijn, en op de vernederende behandelingen en mensenrechten schendingen van soldaten gedurende hun militaire dienst in Eritrea”.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een artikel van *"The Economist"* van 2014, *"Eritrea: onderdrukking en eindeloze dienstplicht"* van Vluchtelingen Werk Nederland, een artikel van *"Mondiaal Nieuws"* van 22 augustus 2015, *"Eritrea: Refugees fleeing indefinite conscription must be given safe haven"* van 1 december 2015 van Amnesty International, *"Eritrea: Military service, including age of recruitment, length of service, grounds for exemption, penalties for desertion from and evasion of military service, and availability of alternative service"* van 4 september 2012 van Immigration and refugee board of Canada, *"Landinfo, Report Eritrea: National service"* van 20 mei 2016 en *"UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Eritrea"* van 20 april 2011.

Ter terechtzitting legt verzoekster *"een attest van een psycholoog"*, *"een samenvatting van haar discussie over de mishandeling die ze geleid heeft van haar pleegvader met haar sociaal assistent"* en *"een kopie van de email van haar sociaal assistent die haar advocaat op de hoogte brengt van haar verklaringen"* neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en niet te kunnen terugkeren naar Eritrea uit vrees om als deserteur beschouwd te worden, om de militaire dienstplicht te moeten afleggen en om *"gestraft te worden voor het illegaal vetrekken en het er uitvloeiende afwijken van haar dienstplicht"*, aldus het verzoekschrift.

2.4.2. De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit en nationaliteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoekster moet in dit verband alle stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas van verzoekster (RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

2.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekster niet verder komt dan de vage bewering dat ze denkt de Eritrese nationaliteit te hebben. Ze steunt zich hierbij op de beweringen van een Soedanese familie bij wie zij opgroeide in Soedan (*"De vrouw waarmee ik opgroeide zei mij dat ik daar was geboren. [...] Mijn moeder en vader hebben haar dat verteld."*; gehoor, p. 3).

Behalve deze loutere beweringen van haar Soedanese pleegmoeder beschikt verzoekster over geen enkel objectief gegeven om haar nationaliteit te staven. Verzoekster kan immers noch middels enig stuk, noch middels haar verklaringen haar Eritrese nationaliteit aannemelijk maken.

2.4.4. Verzoekster stelt nooit over enig identiteitsdocument te hebben beschikt, *“niet van Eritrea en niet van Soedan”* (verklaring DVZ, vraag 25; gehoor, p. 15-16). Dergelijke verklaringen, dat verzoekster als Eritrese gedurende 15-16 jaar illegaal in Soedan verbleef, zonder enige Eritrese of Soedanese documenten, zijn geheel ongeloofwaardig in het licht van de informatie in het administratief dossier. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster beweerdelijk op twee-jarige leeftijd (omstreeks 2000) samen met haar ouders in Soedan aankwam. Aangezien haar ouders pas een jaar later zouden zijn overleden is het redelijk aan te nemen dat ze reeds documenten hadden bekomen (*“Ze woonden een jaar in Soedan. Tot ze stierven. [...] Ja, voor een jaar, voor ze stierven, was ik eigenlijk met hen.”*; gehoor, p. 3). Immers uit de landeninformatie bij het administratief dossier blijkt dat er meerdere opties voor buitenlanders zijn om documenten in Soedan te verkrijgen, zoals een tijdelijk document voor vluchtelingen die zich registreerden voor 2005 - zoals verzoeksters beweerdelijke situatie, voor niet-begeleide minderjarigen en voor personen die zich komen vestigen via gezinshereniging, en dat het tevens mogelijk is om een werkvergunning te verkrijgen indien men wordt ondersteund door Soedanese burgers. Gezien al deze mogelijkheden om aan documenten te geraken is het niet aannemelijk dat verzoeksters Soedanese familie hiervoor niet zorgden te meer nu ze zelf in problemen konden komen. Voorts meent de Raad dat de loutere bewering dat verzoekster bij een Soedanese familie terecht kwam, zonder dat hierover enige toelichting kon gegeven worden tenzij dat haar Soedanese moeder hierover niet wenste te praten. Verzoekster kon dan ook niet weten of de loutere bewering dat ze Eritrees kind was wel enige grond had. Dit klemt te meer nu verzoekster beweerdelijk naar een Eritrese kerk ging en ook daar inlichtingen over haar voorgehouden Eritrese ouders hebben kunnen zoeken.

2.4.5. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd *“dat ze weinig buiten ging en bijna geen contact met Eritreeërs had”* en dat zij *“als ongeschoolde jonge meisje die weinig contact had met Eritrese gemeenschap”* nooit identiteitspapieren heeft gehad in Soedan, is dit strijdig met verzoeksters verklaringen. Immers uit deze verklaringen blijkt dat zij niet geïsoleerd leefde zoals zij thans tracht voor te stellen, maar naar de markt ging, een vriendin I. had die haar hielp met haar gezondheidsproblemen en haar bekering en die haar vertelde over Eritrea en dat ze naar de katholieke kerk ging. Verzoekster bleek overigens wel op de hoogte van het feit dat buitenlanders in Soedan documenten (konden) hebben en dat men anders dreigde opgepakt te worden bij round-ups (*“Iedereen die geen documenten heeft en die in Soedan wonen, nemen ze en zetten ze in de gevangenis. Zelfs als ze dat document hadden en kunnen laten zien, worden ze gevangen door de soldaten en dan vragen ze om geld te betalen om je vrij te laten.”*; gehoor, p. 15) en zij wist te vertellen dat haar vriendin I. wél een Soedanees document had en reeds een round-up had meegemaakt (*“Ze had een document dat ze had gemaakt. [...] Ik weet niets over het document dat ze had, maar ze zei mij dat het document was gemaakt in Soedan. [...] Om niet gevangen te worden in de round-up. [...] Ze namen haar naar de gevangenis. En ze vroegen haar geld. En toen werd ze vrijgelaten.”*; gehoor, p. 15). Verzoekster had dus weet van de mogelijkheid voor Eritrese vluchtelingen om documenten te bekomen, maar zij blijft beweren dit nooit te hebben gehad of gevraagd en zich er ook niet naar te hebben geïnformeerd (*“Ik vroeg haar niet, hoe ze dat kreeg.”*; gehoor, p. 16). Verzoeksters houding en onwetendheid kan er enkel op wijzen dat verzoekster niet werkelijk in de door haar beschreven omstandigheden als Eritrese vluchteling in Soedan heeft geleefd.

2.4.6. De onwaarachtigheid van verzoeksters beweerde Eritrese nationaliteit wordt bevestigd door haar beweringen *“alles”* over haar land te willen weten en zowel haar vriendin I. als Eritreeërs in Libië te bevragen over Eritrea enerzijds (gehoor, p. 4) en haar frappant gebrek aan algemene kennis over het land anderzijds. Verzoekster spreekt Arabisch en kent enkel noties van Tigrinya (gehoor, p. 2, 5) terwijl ze daartoe de mogelijkheid had in Khartoem. Zo kende verzoekster geen andere Eritrese etnie buiten haar eigen beweerde etnie (gehoor, p. 4), wist zij dat er negen talen worden gesproken in Eritrea maar kon zij er geen noemen behalve Arabisch en Tigrinya (gehoor, p. 4), wist zij niet welke religies voorkomen in Eritrea (gehoor, p. 8), kende zij er geen andere plaatsen behalve Asmara (gehoor, p. 15), kon zij niet vertellen waar Asmara in Eritrea ligt (gehoor, p. 3) noch vanwaar in Eritrea haar vriendin I. afkomstig was (gehoor, p. 10), (her)kende Sawa niet (gehoor, p. 16) en wist zij niets over belangrijke gebeurtenissen, gevechten of oorlogen in Eritrea (gehoor, p. 15-16), hoewel Onafhankelijkheidsdag, martelaarsdag en ‘de start van de onafhankelijkheidsstrijd’ belangrijke feestdagen zijn voor Eritreeërs, die ook door de Eritreeërs in de diaspora worden gevierd, onder andere in Khartoem, Soedan.

2.4.7. De argumentatie in het verzoekschrift dat zij weinig weet over Eritrea in het algemeen omdat haar pleegouders Soedanees waren, zij nooit naar school ging, zij *“erg weinig naar buiten ging”* en zij *“door haar pleegouders als een huis bediende behandeld werd”* en zij erg weinig contact had met Eritreeërs en de Eritreeërs onderweg naar Europa geen Arabisch spraken, kan haar gehele onwetendheid over Eritrea niet verschonen. Zij verklaarde immers zelf nieuwsgierig te zijn naar haar land en zowel haar vriendin I. als Eritreeërs in Libië te hebben gevraagd over Eritrea (gehoor, p. 4). Bovendien is verzoekster in Italië getrouwd met een Eritreeër (gehoor, p. 14). Verzoekster leefde in Eritrea geenszins volledig geïsoleerd in Eritrea (zie hierboven) en had ook tijdens en na haar vlucht verschillende kansen om zich te informeren over Eritrea - in haar wijk (gehoor, p. 5), op de markt (gehoor, p. 9), in de kerk (gehoor, p. 9, 11), bij haar vriendin I., tijdens haar reisweg of desgevallend in België -, indien zij dit werkelijk zou hebben gewenst. Dat verzoekster niet eens in staat is een andere etnie, religie en stad te kunnen noemen dan haar eigen etnie, religies en geboortestad strookt geenszins met haar Eritrese nationaliteit en beweerde interesse hierin, integendeel het getuigt van een verregaande desinteresse.

2.4.8. Ook verzoeksters vage en oppervlakkige verklaringen over wat zij meent te vrezen bij een terugkeer naar Eritrea bevestigt haar gebrek aan bekendheid met Eritrea. Verzoekster stelde vaagweg dat zij van haar vriendin I. hoorde *“dat er gevangenen zijn en dat er veel problemen zijn waardoor we vluchten”* (gehoor, p. 11) en dat zij van haar Eritrese medereizigers hoorde *“dat er problemen zijn, dat ze je na school naar de basis nemen”* (gehoor, p. 16). Verzoekster (her)kende de naam Sawa, de trainings- en militaire basis waar alle jongeren verplicht militaire training moeten volgen, echter niet (gehoor, p. 16). Waar zij in het verzoekschrift aanvoert dat zij afhankelijk was *“van de weinig informatie die ze door haar vriendin I. en andere bronnen kregen kon”* en zij niet geschoold is, herhaalt de Raad dat verzoekster op uiteenlopende manieren, bij verschillende mensen en op verscheidene tijdstippen informatie had kunnen inwinnen over Eritrea, ook in België, indien zij dit werkelijk gewild zou hebben, wat zij echter kennelijk heeft nagelaten.

2.4.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden Eritrese nationaliteit. Bijgevolg is de argumentatie in het verzoekschrift over de situatie in Eritrea - waarvoor verwezen wordt naar een artikel van *“The Economist”* van 2014, *“Eritrea: onderdrukking en eindeloze dienstplicht”* van Vluchtelingen Werk Nederland, een artikel van *“Mondiaal Nieuws”* van 22 augustus 2015, *“Eritrea: Refugees fleeing indefinite conscription must be given safe haven”* van 1 december 2015 van Amnesty International, *“Eritrea: Military service, including age of recruitment, length of service, grounds for exemption, penalties for desertion from and evasion of military service, and availability of alternative service”* van 4 september 2012 van Immigration and refugee board of Canada, *“Landinfo, Report Eritrea: National service”* van 20 mei 2016, *“UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Eritrea”* van 20 april 2011 en de rapporten van Human Rights Watch en EASO die zich in het administratief dossier bevinden - niet relevant.

2.4.10. Ook de door verzoeksters aangehaalde problemen in Soedan - de bekering tot het christendom, die zij overigens geenszins doorleefd kan beschrijven, en de problemen binnen haar pleegfamilie en met haar pleegvader - zijn niet dienstig, gezien de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, getoetst moet worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Verzoekster wenst haar ware nationaliteit en verblijfplaats(en) niet te melden.

2.4.11. De ter terechtzitting neergelegde stukken - *“een attest van een psycholoog”* van 22 juni 2018, *“een samenvatting van haar discussie over de mishandeling die ze geleid heeft van haar pleegvader met haar sociaal assistent”* van 21 juni 2018 en *“een kopie van de email van haar sociaal assistent die haar advocaat op de hoogte brengt van haar verklaringen”* van 21 juni 2018 - kunnen voorgaande vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid van haar Eritrese nationaliteit niet wijzigen. De *“samenvatting van haar discussie over de mishandeling die ze geleid heeft van haar pleegvader met haar sociaal assistent”* van 21 juni 2018 maken melding van een gevoeligheid omtrent het onderwerp van vrouwenbesnijdenis, alsook van verzoeksters verklaringen dat zij door haar Soedanese pleegvader werd misbruikt. De e-mail van 21 juni 2018 brengt verzoeksters advocaat hiervan op de hoogte. Het attest van klinisch psycholoog P. Jacques geeft aan dat verzoekster verblijft *“dans un centre d'accueil pour femmes qui ont besion d'un ecadrement plus intensif”* en dat zij lijdt aan *“une symptomatologie traumatique”* als gevolg van haar familiegeschiedenis en het misbruik in Libië. Waar het attest stelt dat verzoekster geheugenproblemen heeft en getekend is *“dans son fonctionnement mental, relationnel, affectif et cognitif”*, merkt de Raad op dat dit attest niet aangeeft dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden mentale

problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Bovendien vermeldt de samenvatting van de sociaal assistent dat verzoekster een coherent relaas vertelt en hetzelfde kan blijken uit verzoeksters verklaringen op het CGVS.

2.4.12. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.13. Gelet op het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoot noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Eritrea.

2.5.2. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoot, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

2.5.3. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. De argumentatie in het verzoekschrift "*dat terug kerende die Eritrea op illegale manier verlaten hebben een groot risico lopen om gearresteerd te worden en in vernederende en levensgevaarlijke condities opgesloten te zijn, en op de vernederende behandelingen en mensenrechten schendingen van soldaten gedurende hun militaire dienst in Eritrea*" en de bij het verzoekschrift gevoegde stukken over Eritrea zijn derhalve niet dienstig. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de procedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Wat de schending van artikel 13 van het EVRM betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.8. Aangaande de aangevoerde schending van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, merkt de Raad op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. X), wat in het verzoekschrift werd nagelaten.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK